

gørelse for, henhøre ifølge Affattelsen af § 29 de i denne Paragrafs 2det Punktum angivne Præstationer (Afgivelse af Lagerrum o. l.). Derimod har Kommissionæren ikke Ret til Godtgørelse for Udgifter, som han har haft i anden Egenskab end Kommissionær. Saaledes kan Indkøbskommissionæren ikke beregne sig Godtgørelse for Udgifter til Lagring af Godset, inden Selvindtræde fandt Sted. Ej heller kan Salgskommissionæren forlange Dækning for Omkostninger paa Godset, der angaa Tiden efter Selvindtrædet.

§ 44.

Ifølge Bestemmelsen i § 14, 2det Stykke kan Kommittenten, naar Handelskommissionæren i Strid med de virkelige Forhold har underrettet ham om, at Hvervet er udført, fordrer, at Kommissionæren skal opfylde Aftalen. Naar Kommissionæren afgiver saadan Meddelelse imod bedre Vidende, vil hans Hensigt ofte være at foretage et Selvindtræde, men at skjule dette for Kommittenten for at kunne undgaa Anvendelsen af de for Selvindtræde givne Regler. En Kommissionær f. Eks., der tilfældigvis ved, at nogle Værdipapirer, som han skal indkøbe for en Kommittent, ville falde i Kurs, benytter sig heraf til i Strid med Sandheden at give Kommittenten Underretning om, at han har købt til den nuværende højere Kurs, for saa senere, naar Kursen er falden, at indkøbe Papirerne til en lavere Kurs, men dog afregne med Kommittenten til den opgivne højere Kurs. Det er kun Løn som forskyldt, at Kommittenten, som det bestemmes i § 44, faar Ret til, naar det opdages, at Kommissionæren mod bedre Vidende har afgivet urigtig Underretning om, at Hvervet er udført, at holde ham fast og betragte Underretningen som en Erklæring om Selvindtræde, saa at de i § 42 om Prisberegningen i Tilfælde af Selvindtræde givne Regler komme til Anvendelse. Det er selvfølgelig kun en Ret til at behandle Underretningen som Selvindtræde, der ved § 44 gives Kommittenten. Saafremt han maatte foretrække det, staar det ham frit for at fastholde, at Hvervet ikke er udført, og at

gøre Erstatningsansvar og andre heraf flydende Følger gældende. Hvis f. Eks. Hvervet gaar ud paa Salg af en Genstand, og Kommissionæren er kommen under Konkurs, maa Kommittenten saaledes kunne udtage Genstanden af Kommissionærens Konkursbo i Stedet for blot at anmelde en Fordring paa Salgssummen i Boet. Vælger Kommittenten at behandle Kommissionæren som selvindtraadt, kan han i Forbindelse hermed fordrer Erstatning efter de almindelige Regler.

Bestemmelsen i § 44 finder ikke blot Anvendelse, naar Kommissionæren i sin Underretning om Hvervets Udførelse ikke har opgivet Navnet paa nogen Tredjemand, men ogsaa naar den urigtige Meddelelse indeholder Navnet paa en Tredjemand; faktisk vil Misbruget i Almindelighed foreligge i førstnævnte Form. Bestemmelsen angaar, i Modsætning til § 14, 2det Stykke, ogsaa den civile Kommission.

§ 45.

Denne Bestemmelse indeholder en Undtagelse fra Reglen i Udkastets § 1, hvorefter Lovens Bestemmelser kun skulle komme til Anvendelse, forsaavidt ikke andet følger af Aftale eller af Handelsbrug eller anden Sædvane. Den har tildels sit Forbillede i den tyske Handelslovbog §§ 402 og 405, 2det Stykke og har sin Grund i, at de foregaaende Paragrafers til Værn for Kommittenten givne Bestemmelser om Selvindtræde let vilde blive temmelig illusoriske, hvis det ikke bestemtes, at de ikke kunne fraviges til Skade for Kommittenten. Navnlig i Handelen med Værdipapirer, vel nok det Forhold, hvor Selvindtræde spiller den største Rolle, men forøvrigt ogsaa ved Handelen om andre Genstande, forekommer det ofte, at Personer, der ikke have særligt Kendskab til Handel med den paagældende Varesort, dog købe og sælge i betydeligt Omfang under Benyttelse af Kommissionærer ved Afslutningen af Forretningerne. Som Følge af deres Mangel paa Kendskab til vedkommende Forretningsgren komme de ofte fuldstændigt i deres Kommissionærs Magt, og denne vil da let bukke under for